

Albert Serra filma al 'Cant dels ocells', presentat a Canes.

Cultura | 20-05-2008 | 13:27

El director banyolí Albert Serra, l'únic autor català i espanyol present en alguna secció del festival de Canes, ha manifestat aquest dimarts després de la primera projecció d'"El cant dels ocells" a la Quinzena dels Realitzadors que la pel·lícula 'és una aproximació sobre el mite fundacional de la religió'. Rebuda amb desercions, riures i aplaudiments en aquest primer passi, l'aventura dels tres Reis Mags per terres d'Islàndia i les illes Canàries posseeix encara una major abstracció que l'anterior, 'Honor de cavalleris', però també hi afegeix una major dosi d'humor als diàlegs dels mateixos actors no professionals.

Amb una recada a l'orella dreta i un petit crucifix penjant del coll, Albert Serra ha tornat a la secció paral·lela de la Quinzena dels Realitzadors de Canes, com va fer fa dues edicions amb 'Honor de cavallers', que el va descobrir en el circuit de cinèfils internacional i als mateixos catalans, encara que fos la seva segona pel·lícula.

En aquella ocasió, Serra partia del famós llibre del 'Quixot' perquè els dos personatges principals del llibre estiguessin representats per dos actors no professionals del Pla de l'Estany, en un recorregut sense destí concret per les muntanyes de la comarca i que sorprenia pel seu ambient fora del temps.

Al 'Cant dels ocells', Lluís Carbó (ex Quixot), Lluís Serrat Masanellas (ex Sancho), i Lluís Serrat Batlle (pare de l'ex Sacho a la vida real) interpreten uns Reis Mags de versió lliure per les terres gelades d'Islàndia i desèrtiques de Tenerife. A ells, s'hi afegeixen Victoria Aragó com a àngel i Montse Triola (coproductora amb Udergraun Films) i Mark Peranson, un periodista i programador canadenc que parla hebreu, com a Maria i Josep.

'És una aproximació al mite de la fundació de la religió, La ideologia cristiana arriba després. Aquest és un moment de quietud. També absurd, delirat o grotesc. Al principi, hi ha poca gent que hi creu. També per la política i la història. I s'ha de tenir la fe per continuar'. Així resumeix Serra la seva versió del mite bíblic, però a partir del qual construeix uns plans fixos en blanc i negre i alta definició en el que hi ha cabuda per les converses més prosaiques.

'És veritat que hi ha la mateixa ambigüitat que utilitzava Andy Warhol. En el seu cas, era una

apologia i crítica de la societat de consum. En el meu, de la religió', admet com a paral·lelisme el banyolí quan el director de la Quinzena dels Realitzadors, el crític de cinema Olivier Père, efectua aquesta comparació amb el nord-americà i inventor del pop-art, però també amb Dalí.

'Ha estat un treball d'abstracció sense fixar-me en altres pel·lícules més contemplatives. Volia fer-la més primitiva i hieràtica que l'anterior. Hem volgut deixar la vida apart. Avui en dia hi ha massa pel·lícules contemplatives', reacciona Serra a la presentació de Père. Els periodistes francesos de la sala li atorgaran després l'etiqueta de 'místic' i 'reminimalista', encara que el propi interessat considera 'més mística la pel·lícula del Quixot'. Fins i tot, hi ha qui fa una similitud amb la cançó 'Enjoy de silence' del grup de pop electrònic Depeche Mode, tot i que al film només hi ha un moment de so extern, amb una interpretació de Pau Casals d'El cant dels ocells', feta a Prades el 1950.

L'altre coproductor, Lluís Miñarro, responsable d'Eddie Saeta, resalta per la seva part la dosi de 'seny i rauxa' que encarnen els actors i la forma en si de l'obra. Inicialment, aquesta havia de ser rodada al Líban, però els permisos no arribaven i, a la tardor del 2007, es va decidir posar posar-se a treballar finalment a les dues illes escollides, a més de l'interior de França. El muntatge, amb els subtítols en francès i anglès, es va acabar la setmana passada a París i, la cinta, va arribar just dissabte a Canes.

La segona projecció, amb els actors i un grup de persones vingudes expressament des de Banyoles, es fa per tarda i, les primeres crítiques, apareixeran aquest dimecres a la premsa. El jove director de 31 anys, amb la seva flema habitual, no es mostra preocupat malgrat reconèixer una major pressió. 'Hi ha moments en què perdien la confiança. Però jo mai. Un rodatge és un equip, com una empresa o un exèrcit. I la confiança i la moral són molt importants. Et pots equivocar en un rodatge perquè és ràpid i lliure. Però no en el muntatge', afirma Serra.

Fuente: Avui

Autor: Avui